

Дечак из улице

Пише: Зоран Грбић
петак, 28 новембар 2008 12:52

"Око мене, у Југославији, влада чемер и јад.

Односи међу људима су крајње несређени.

Ја као песник и музичар, своје дужности – знам"

Милан, 1989.



Почетком осамдесетих имао сам ретку срећу да упознам Милана Младеновића. "Упознам" је сасвим сигурно прејака реч, али волим да је користим, и упорно то настаљам да радим, иако не кријем да она у тој реченици није до краја истинита. Игром случаја, тог дана правио сам друштво једном тада познатом музичару који је требало да подигне неки инструмент на царини иза железничке станице. За њега сам био тек клинац којег је повео да га забави и да му успут прекрати време. Док смо прилазили просторијама Царине, поред перона испред нас стајао је високи младић у "џомбасти" патикама, широким, скоро војничким панталонама и краткој јакни. Стајао је чврсто на обе ноге и читао Политику коју је држао раширену у рукама. Поздравио се са музичарем у чијем сам друштву био и провео са нама неколико следећих сати. Сећам се да смо, у паузи између чекања на добијање разних печата на шалтерима, играли фудбал, али онај улични, са пикавцима. Била је то једна од најзанимљивијих утакмица које сам одиграо. Памтим да сам приметио како је тај младић наизменично био озбиљан и далек момак са великим бригама у глави, и безбрижан дечак, скоро мој вршњак, са широким осмехом који је безбрижно и страсно шутирао пикавце по прљавом бетону. А био је и једно и друго. Питао сам касније ко је тај непознати тип, и добио одговор да је то Милан, вођа бенда "Катарина Друга", што ми у то време ама баш ништа није значило.

Касније сам сазнао колико је пуно људи имало своје мале или велике личне приче са Миланом. Овај скромни а велики сусрет је била моја. Касније сам га поново виђао, у

Дечак из улице

Пише: Зоран Грбић
петак, 28 новембар 2008 12:52

великим друштвима, и никад више нисмо причали, нити је било шанси за то. Милан је за све био Човек из Града, из оног времена док град нису преплавили Људи из Аудија, које су медији помпезно звали Херојима Улице, Јунацима Асфалта, а који су заправо били хорде варвара са периферије памети.

Недавно је покренута иницијатива, мало после четрнаесте годишњице његове смрти (5.11.2004) да се једна улица у Београду назове његовим именом. Акција која је покренута спонтано, од чини се искрених обожаваоца, подржана је од разних и осуђена од разних, како то обично и бива са сваком акцијом на овим просторима. И обе стране су, природно, склоне претеривању. Она условно речено "градска", назива га својим херојем, из времена кад је град стварно био достојан свог имена и кад је реч "урбано" још нешто значила и имала смисла. Она друга страна сматра да постоје много значајније особе из народне музике којима би требало дати улицу коју нису могли да заслуже ни у свом селу. И као један од главних аргумената против наводе његову пребољену болест, непристојно га називајући по њој, као разлог због којег није заслужио улицу.

Не мислим да је он херој, нити мислим да је он анти-идол као што сматра друга страна. Само мислим да је он један од ретких људи који је умео да достојанствено носи терет славе. Један од оних ретких који је успео да остави трага у многим срцима, живи у граду и у њему сретне и упозна пуно људи а опет за већину остане загонетка. Ретка и значајна особина у времену у којем људи користе медијско време за детаљно објашњавање и представљање начина на који се дошло до стварања њиховог новог медијског "имица", у којем се зарад мало пажње разоткрива све што је вредно сакрити и сачувати за себе. Људи као што је он данас једва да постоје, ако их уопште има у овом времену без стила и оригиналности.

Због тога се не бринем за то да ли ће он добити улицу, јер знам да хоће. Проћи ће време у којем људи подижу споменике Брус Лију, Ту-паку, Боб Марлију. Они који се данас чуде иницијативи за Миланову улицу, не чуде се ни што се једна спортска хала у Србији зове по гитаристи "Дип Парпла" Глену Хјузу, нити се чуде што се споменик подиже чак и измишљеном филмском јунаку Рокију Балбои.

Као један од аргумената против, наводи се да већ постоји нека улица Милана Младеновића у Земун Пољу, а промену назива не узимају у обзир, као да се у Београду називи улица никад не мењају. Миланова улица у Земун Пољу звучи исто онолико бизарно колико и живот Маргите Стефановић у Борчи. Свака част Земун Пољу и Борчи, али то делује у најмању руку подругљиво. Не припадам онима који подржавају

Дечак из улице

Пише: Зоран Грбић
петак, 28 новембар 2008 12:52

промене називе улица, тешко ми је да се навикнем на многа нова имена, ма како нека стара била политички некоректна. Не заговарам идеју да се називи централних градских улица мењају, па чак ни у случају увредљивог и за Београд ничим заслуженог назива "Загребачка". Али мислим да на Новом Београду, где је Милан живео, постоји и превише улица апстрактног назива које немају разлога да се тако зову. Ако је Булевар АВНОЈ-а могао да промени име, могу то ваљда и Омладинских бригада, Булевар уметности, Шпанских бораца, Пролетерске солидарности, Трешњиног цвета, Студентска... Добијањем Миланове улице, улицу би добили и Маргита, и Бојан, и Вд, и Чавке и читава једна заборављена генерација.

Није дакле питање да ли ће такве улице бити. Проблем је у томе што ово друштво у овом тренутку живи тако што одгаја младе и васпитава старије да буду неодговорни, самодовољни, себични, а то није ништа од онога што је Милан као поруку донео на овај свет. Проблем је у томе што овде стасавају, и већ су одрасле, генерације које су учене томе да је идеал живота лака зарада, уживање и провод, што је тачно онај примитивизам и површност против којег се, верујем, Милан борио. Део проблема је и у томе што су они људи који највише промовишу и подржавају такво лагодно и површно постојање, управо они који се највише заклињу у Младеновића.